

Skutečně lze hovořit o určitém taktickém spojení mezi Izraelem a sítí evropských pravicově-populistických stran. Po 11. září 2001 zvolily Spojené státy islámský terorismus za svého prvořadého nepřítele. Ale ze strany USA, ani ze strany Izraele po celá desetiletí nebylo žádných námitek proti přistěhovalectví z islámských zemí do Evropy, v tomto přistěhovalectví do Evropy ze zemí islámu samo o sobě kupodivu Izrael nespatořoval celou dobu žádnou „hrozbu“, a přitom současný jev nevznikl ze dne na den. Pokud tedy občas slyšíme fráze o solidaritě naší „judaisticko-křesťanské kultury“ s Izraelem, ptejme se v první řadě, jak to vypadalo se solidaritou Izraele s Evropou posledních 30-40 let ohledně přistěhovalecké politiky. Určitě bychom dospěli k zajímavým odpovědím...

Situace se změnila po roce 2005, kdy Francie prožila „první intifádu“. Nejpozději zde se ukázalo, že islamizace Evropy změnila hranice geopolitických konfliktů a že jsou ohroženy evropské západní hodnoty. Sionistické resp. proizraelské kruhy se opatrně snažily už nějakou dobu předtím navazovat kontakty s evropskými politickými uskupeními, která doposud platila za radikálně pravicová. Kontakty sahaly od neorganizovaných seskupení ve Španělsku až po britskou BNP a belgickou Vlaams Belang. V zásadě šlo o to dosáhnout, aby se konkrétní evropské politické hnutí distancovalo od **jakékoliv formy revizionismu** a aby se v první řadě koncentrovalo na „boj proti islamizaci Evropy“, dále aby se vzdalo **veškeré kritiky izraelské politiky**. Podle této teze bylo těmto politickým hnutím, stranám a politikům za odměnu slíbeno, že dostanou v médiích větší prostor a že zpravodajství o jejich činnosti bude o něco objektivnější.

Dnes se všelijaké ty tzv. „PRO-strany“ nasazují v boji proti rozšiřování islámu, ale už poněkud zapomínají či nechtějí analyzovat, jak samotný problém vznikl. Islám do Evropy nepřišel jen tak „z ničeho“. Nenávistný tón vůči muslimům se obrací na špatnou adresu. Je ale nutné se v první řadě soustředit na příčiny, pro které problémy vznikly, a ne na jejich následky. Jisté síly v Izraeli a v USA se odůvodněně obávají něčeho jako skutečného „národního obrození“ v Evropě jako moru. A propojení určitých pravicově populistických stran s izraelskými zájmy má sloužit k zabránění tohoto vývoje, k ventilaci „evropského patriotismu“ a navíc jako taktický krok pro upevnování izraelských pozic na Blízkém východě, které potřebují pochopitelně nadále co největší podporu USA a Evropy.

Lukáš Beer: Oblíbenci z Politically Incorrect Náš směr 7. listopadu 2010